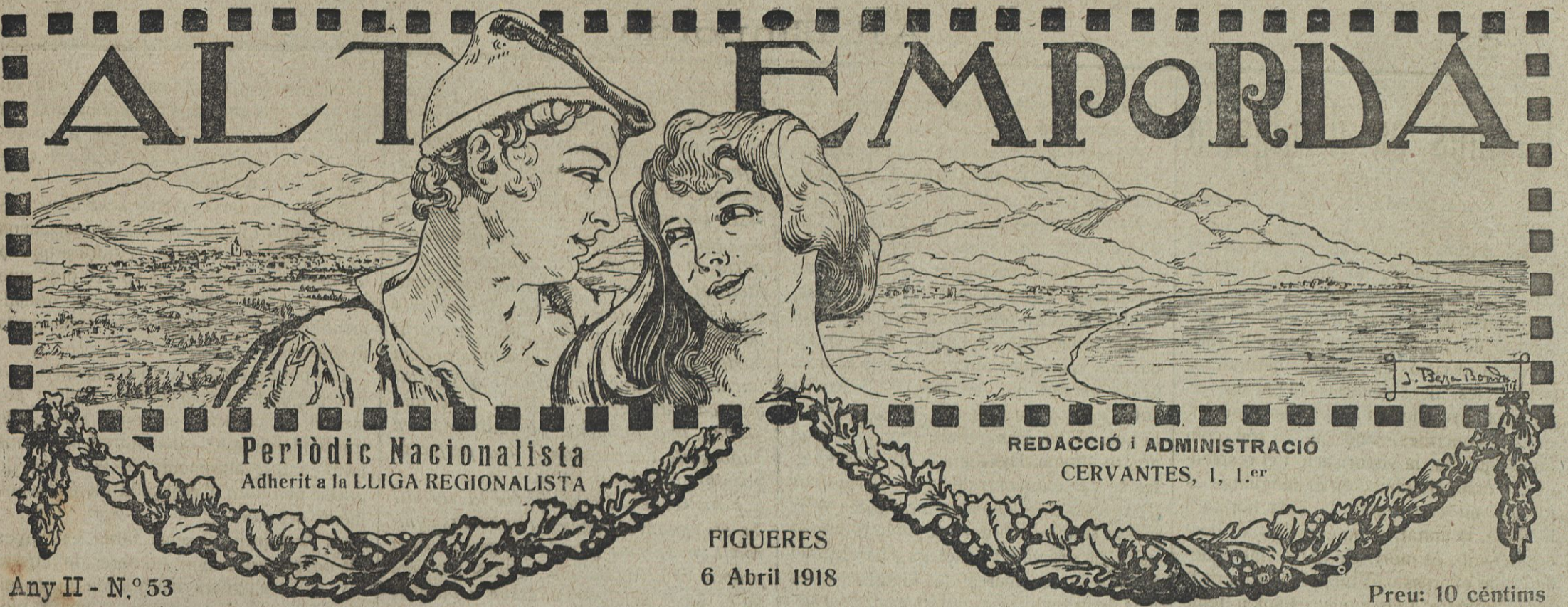

AL TÈMPORDÀ

Periòdic Nacionalista
Adherit a la LLIGA REGIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.er

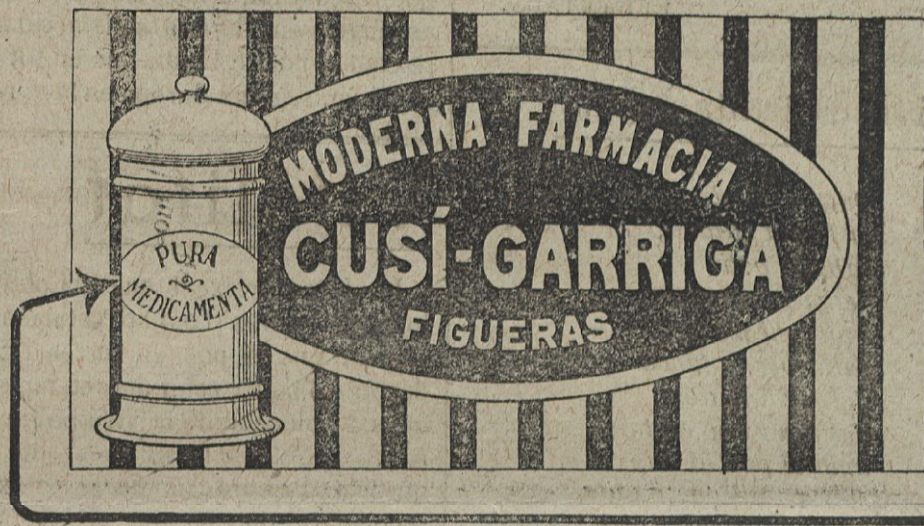
FIGUERES
6 Abril 1918

Any II - N.º 53

Preu: 10 cèntims

AMBARINA

TOPIC PER A CURAR ELS PANALLONS

DIVAGACIONS TRASCENDENTALS

Cada any, a l'acostar-se la primavera, talment com si fossin una nova constant florida, apareixen amb tota regularitat i mètode una sèrie d'articles damunt *Empordà Federal*, dins la secció de Tribuna Lliure, però ocupant el lloc més vistent del periòdic, on s'hi fa una comparança entre l'actuació de la Lliga Regionalista i la dels vells partits republicans ineficaços, per a arribar fatalment a la mateixa conseqüència, i d'aquí no passa, que ja des de bon principi és punt de sortida de les divagacions.

La primera vegada que aquells escrits apareixeren en el referit periòdic, donaren peu a què es creés al seu entorn una llei d'interès, i amb aquest mateix interès fou seguit el seu desenrotll, perquè en ells hi traspua la sinceritat política, la relum catalana d'un dels redactors d'aquell setmanari figuerenc que de fet es troba al marge de tots els grups d'esquerra i no resta lligat dintre la disciplina de cap partit. Però amb la repetició mental dels mateixos conceptes, i tenint ja per segura a l'avançada la ineficàcia de la conseqüència final,—sense que per aquella ineficàcia volguem valorar el pensament del redactor,— aquells articles han ja perdut l'interès

d'abans, com no sia que conservin encara la curiositat de la seva aparició periòdicament normalitzada.

A nosaltres sols ens pertoca alabar d'aquells treballs la idealitat nacionalista que voldrien empeltar en les amorfes masses republicanes que integren les diverses divisions d'aquest sentir a Catalunya organitzades, no volguent dir amb això que ho considerem fàcil ni àdhuc realitzable. La descatalanització del republicanisme en la nostra terra, la història d'exotisme que li cau al damunt és d'un pes tan fatal que solament podria esborrar-se-li amb l'oblit de totes les idolatries personalistes que avui mig oculten els ideals en els quals hauria de cabre-hi normalment el matíç nacionalista.

L'error que l'articulista d'*Empordà Federal* reconeix en els seus correligionaris de mantenir per damunt de tot un odi excessiu a la Lliga Regionalista, és conseqüència de la desorientació catalana dels partits republicans, i del qual no se'n troben lliures ni els seus mateixos companys de redacció, com ho comproven unes notes publicades en el darrer número d'aquell setmanari, signades *Pius*. No és que volguem donar una importància que no té a

l'articulista secundari autor d'aquelles notes, ja que amb la seva sola lectura hem pogut mesurar la miopia que en qüestions polítiques pateix, que el porta a fer afirmacions tan monstruosament ridícoles i inaudites com aquelles amb les quals clou el seu escrit sense cap valor de responsabilitat; tan sols volem emprar com a argument a nostre favor el fet de que aquelles notes trobessin acollida en *Empordà Federal*, en el mateix número en el qual per editorial pública un d'aquells articles de Tribuna Lliure d'un dels seus principals redactors, on s'hi fan afirmacions contràries a la inconvenient ortodòxia republicana d'avui en dia, i que amb tanta fervor *Pius* segueix.

Demés, considerem que l'ús d'arguments com els empleats en aquelles notes, poden dur l'articulista a enganxar-s'hi els dits. O, sinó, la prova: Es que potser ignora que en les darreres eleccions de Diputats a Corts els federals empordanesos aprofitaren al seu favor una bona picossada de vots oferts pels regionalistes? I si així és, el doble de la immoralitat que vol tirar-nos en cara a nosaltres pesarà al damunt del seu partit: per haver acceptat vots que no li perteneixien, i altrament per haver-los admès d'un partit al qual, al seu dir, li ignoren tota valor de dignitat.

Es per tot això que des d'un bon principi hem assegurat que la reaparició damunt d'*Empordà Federal* d'aquells articles discutint la falsa actuació republicana té ja un aspecte d'ineficàcia, i solament serviran d'esplai a aquell qui els escriu sense esperar de veure admesa la seva opinió, i seran causa de comentari pel segon grup de republicans figuerencs *qui es troben a l'altra banda de la barricada*.

Don Miquel Poch i Batlle

El passat dimarts fou conduït a la seva darrera estada, portant un llarg seguici d'amics i deixebles, el cadàver de Don Miquel Poch i Batlle, professor de l'Institut d'Ensenyança d'aquesta ciutat.

No tenim lleure avui de parlar amb l'estensió que es mereixia d'aquell home abnegat que havia vist escolar-se la seva vida en l'ensenyança de diverses genera-

cions, que tantes intel·ligències havia il·luminat amb la seva pràctica pedagògica constant, i que amb tant viva estima i respecte era considerat per tothom. Més endavant, si a Deu plau, procurarem fer un esboç exacte de la seva personalitat, com un homenatge merescut a qui amb tanta raó se l'anomenava EL MESTRE DE TOTS.

Malgrat els seus 74 anys d'edat, el senyor Poch no havia vist envellir el seu esperit que el conservava encara en joventut, apte per a sentir-hi les emocions de totes les novetats que l'interessaven, i àdhuc hàbil per a dur en tota discussió el juí exacte i serè de les darreres valors sortides a la llum. Era un esperit obert a totes les coses noves, capaç d'admirar tots els esforços sanament orientats, dels quals en feia la definició amb el mot precís i justíssim. I tot això sense deixar enrera aquell sentit de tradició flairosa que s'escapava de les seves paraules i de les seves dites, sinó més bé enllaçant-lo amb un concepte nou, que s'harmonitzava en la seva mateixa opinió. Per això el senyor Poch no es trobava gens balder entre mig les noves generacions, puix que li era agradós altrament interessar-se dels avenços del món en tots els aspectes, no tantant-se mai, però, entre els cercles d'una definició massa estreta.

El seu sentit fonament català, el seu pensament d'arrel catalana, l'havia dut sempre a l'admiració catalanista. I en aquest darrers temps en què per ell eren notades i admirades les màximes florides de la voluntat i la personalitat catalana, s'havia vist incorporat de ple dintre el nostre renaixement patriòtic, sentint el gaudi de les floracions novelles que en el camp de Catalunya s'hi notaven, i l'orgull de la gran estensió d'ideals que prenía la nostra llengua gloriosa.

En un estudi complet de la personalitat de Don Miquel,—com així l'anomenàvem amb aquell nostre familiar respecte,—no hi cabrien gaires caires de la seva personalitat. Ell era un home de caràcter i activitats precises i retallades en els quals hi culminaven la seva bondat i la seva intel·ligència, ofertes a una vida noble i austera dedicada tota ella a l'ensenyança.

Gran nombre de deixebles de mantes generacions duen i duran amb ells el record del mestre que els orientava en la seva joventut i que després d'haver sortit dels estudis encara els conservava el mateix efecte i el mateix interès. I en aquesta bona memòria consistirà l'obra que haurà deixada de la seva vida.

Que reposti en la glòria de Deu l'home de tots admirat i respectat, recte, modest i just, com un exemple clàssic. Les seves virtuts i la seva llarga actuació de pedagog deixen en mants llocs el dolç record de la seva memòria, i en els nostres llavis hi posa avui un regust de comiat dolorós el trespàs de l'amic en el qual hi trobàvem l'amor de la seva paraula i l'ensenyança del seu exemple.